

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobců: a) JUDr. H. J. P., b) A. J., oba zastoupeni JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 202/19, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem A. Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ELTON hodinářská, a.s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupena JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská tř. 15/16, Hradec Králové, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 5. 2017, č. j. O-43643/D16077142/2016/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, č. j. 8 A 125/2017 – 220,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, č. j. 8 A 125/2017 – 220, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 5. 2017, č. j. O-43643/D16077142/2016/ÚPV, a rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. O-43643/D053912/2014/ÚPV, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobcům a) a b) náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši **26 183 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Milana Kyjovského, advokáta se sídlem Jaselská 202/19, Brno.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **9114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám

jejího zástupce JUDr. Milana Kyjovského, advokáta se sídlem Jaselská 202/19, Brno.

- V. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobců a) a b) ani o kasační stížnosti žalobkyně a).

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 26. 5. 2017, č. j. O-43643/D16077142/2016/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl zamítnut rozklad žalobců a) a b) a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. O-43643/D053912/2014/ÚPV (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím byl zamítnut návrh žalobců a) a b) [dědiců po Mgr. J. R. a D. N.] na prohlášení slovní grafické ochranné známky č. přihlášky 43643, č. zápisu 159535, ve znění „ELTON“, s datem přednosti k 20. 10. 1969, chránící výrobky zařazené podle mezinárodního třídění výrobků a služeb do třídy 14, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení (dále jen „ochranná známka“) za neplatnou, a to jak podle § 32 odst. 1, § 4 písm. l) a m) a § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 8/1952 Sb.“) [viz výrok I.], tak podle § 32 odst. 3 a § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. [viz výrok II.]. Žalovaný své rozhodnutí založil na tom, že žalobci a) a b) ve správním řízení neprokázali, že jsou osobami, kterým (jako právním nástupcům údajného autora) náleží autorská práva k označení *ELTON*; jejich tvrzená autorská práva proto nemohou být dotčena užíváním napadené ochranné známky, jež je s tímto označením totožná.

[2] Rozhodnutí předsedy žalovaného napadli žalobci a) a b) u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhali jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítali, že správní orgán v řízení nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nesprávně dle nich posoudil předložené důkazy, které hodnotil selektivně a nikoliv ve vzájemných souvislostech.

Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 8 A 125/2017 – 220 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Ohledně hodnocení *Zápisu z porady ze dne 18. 12. 1968 o projednání požadavku závodu Nové Město nad Metují o přiznání podnikové samostatnosti* se ztotožnil s žalovaným, že obsahuje zásadní formální vady (není opatřen podpisy a je v něm uveden název v té době neexistujícího orgánu), navíc se vůbec netýká napadené ochranné známky, pročež je nutné jej považovat za nevěrohodný a irrelevantní. Soud nepřisvědčil ani námitce brojící proti postupu žalovaného, který k otázce pravosti této listiny neustanovil znalce; k závěru o neautentičnosti dané listiny totiž bylo možné dospět bez odborného zkoumání. Navíc v (civilním) řízení na ochranu autorského práva

pokračování

žalobců a) a b) vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 16 C 14/2016 byl ustanoven znalec Ing. Pavel Kokiš, z jehož znaleckého posudku vyplývá, že listina mohla být vyhotovena nejdříve v roce 1973. Věrohodnost listiny nikterak nezvyšuje ani skutečnost, že byla založena ve státním archivu.

[4] K *archívům s vyobrazením log ELTON a PRIM* (včetně označení použitého v napadené ochranné známce), které měly být nalezeny v archivu Mgr. R. společně s jinými jeho díly, městský soud uvedl, že samy o sobě nemohou být důkazem jeho autorství. Na fotografických negativech předložených žalobci byla zobrazena i taková loga, která zcela jistě nevytvořil Mgr. R. (značka *Thonet Wien*). Soud zdůraznil, že z materiálů není patrné, kdo, kdy a k jakému účelu loga vytvořil.

[5] V případě *odborného vyjádření doc. F. Š.* soud souhlasil s žalovaným, že mu schází grafické vyobrazení porovnávaných děl. Vymezil se proti tomu, že u loga *ELTON* má být patrné pro Mgr. R. typické oddělení tahu vodorovného od svislého použité u jeho písma *Barell*. Žalovaný demonstroval odlišnost písma použitého v napadené ochranné známce od autorských fontů Mgr. R. *Barell* a *Metron* ve srovnávací tabulce prvostupňového správního rozhodnutí. Soud připustil, že žalovaný si mohl sám ověřit (v posudku neuvedenou) odbornost znalce Mgr. Ing. I. B. v seznamu znalců. Ztotožnil se však s tím, že jeho závěr o podobnosti písma loga *ELTON* s písmem *Gothic Barell* není důkazem o autorství Mgr. R., byť znalec při svém výsledku uvedl, že o něm nemá pochyb. Svědek J. Ž. (zaměstnanec podniku *ELTON*, který vyhotovil podnikovou technickou normu s tímto logem), ovšem vypověděl, že Mgr. R. neznal; při tvorbě loga *PRIM* spolupracoval s D. N., která zvětšila návrh z publikace, kterou měli ve vývojové kanceláři (logo *ELTON* bylo vytvořeno ze stejných písmen). Výpověď svědka o tom, co vnímal svými smysly, má dle soudu větší důkazní sílu než znalecký posudek, který pouze obsahuje znalcovy odborné názory. Ze stejného důvodu městský soud nepřesvědčila ani výpověď PhDr. M. L., že jí Mgr. R. osobně předváděl ukázky své práce, mezi nimiž bylo i logo *PRIM*, k němuž uvedl, že jej později rozvinul do písma *Gothic Barell*. I tato svědkyně dospěla ve svém *Odborném posudku ve věci autorství grafického designéra J. R. k designu logotypů ELTON a PRIM* k závěru o jednoznačném autorství Mgr. R., a to na základě shodných rysů loga s písmem *Barell*. Soud nevyhověl návrhu žalobců na výslech PhDr. L., neboť již byla k daným skutečnostem vyslechnuta Krajským soudem v Hradci Králové. Poukázal na výpověď J. Ž. podloženou *dopisem podniku ELTON ze dne 8. 11. 1968 adresovaným D. N.*, jenž obsahuje prosbu o navázání spolupráce při řešení výtvarné stránky hodiniek. K *odbornému posouzení MgA. M. P.*, který se taktéž domnívá, že se v případě loga *ELTON* jedná o autorské dílo Mgr. R. (s ohledem na soudkovité zkreslení písma využitě v písmu *Barell*, aplikaci tzv. *ink traps* využitých v písmu *Metron*, profesionální vyrovnání párů znaků) uvedl, že ani tento odborník nebyl přítomen tvorbě daných log. Soud uzavřel, že závěry MgA. P., PhDr. L., Mgr. Ing. B. i doc. Š., byť podpořené jejich odbornou erudicí, mohly být ovlivněny podnikovou normou pojednávající o externím výtvarníkovi, stejně jako zápisem z porady z roku 1968 hovořící přímo o Mgr. R. a jeho návrzích loga *PRIM*. Nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný hodnotil znalecké závěry Mgr. Ing. B. a doc. Š. v rozporu s § 56 správního řádu, jelikož je posoudil bez odpovídajících odborných znalostí. Výhrady, které správní orgán k těmto důkazním prostředkům učinil (odbornost znalce, formální stránka posudku, zohledněné podklady), nevyžadovaly odbornou znalost.

[6] Městský soud nesouhlasil s žalobci, že bylo povinností osoby zúčastněné na řízení (dále též „OZNŘ“) prokázat, že po právu užívá autorské dílo. Napadená ochranná známka byla přihlášena s tím, že vlastníkem je přihlašovatel, jehož zaměstnanec toto dílo v rámci svých pracovních povinností vytvořil. V řízení na prohlášení ochranné známky za neplatnou bylo zcela na žalobcích, aby prokázali své tvrzení, že autorem loga *ELTON* je jejich právní předchůdce Mgr. R., což se jim nepodařilo. Argument žalobců, že autorem loga může být D. N., označil soud za zcela nový (správní orgány se jím nezabývaly), pročez k němu nepřihlížel. Závěrem konstatoval, že žalobci budou moci v případě, že jejich autorství bude prokázáno v jiném řízení, nebo se objeví další důkaz prokazující autorství Mgr. R. nebo D. N. (např. publikace z té doby, objednávka zakázky apod.) opětovně navrhnout prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou. Za současné důkazní situace však dle soudu nelze návrhu žalobců vyhovět; nezabýval se proto otázkou, nakolik je domnělé dílo Mgr. R. nebo D. N. užíváno bez souhlasu autora.

II. Kasační stížnosti a vyjádření k nim

II.A Kasační stížnosti žalobců

[7] Proti výrokům I. a II. rozsudku městského soudu podali žalobci a) a b) [společně dále jako „stěžovatelé“] kasační stížnosti, ve kterých navrhli napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. K *Zápisu z porady ze dne 18. 12. 1968* konstatují, že neznají důvod, proč v listině bylo uvedeno *Ministerstvo průmyslu a obchodu*; nesouhlasí však s tím, že v roce 1968 orgán s tímto označením neexistoval. Jednalo se o běžný záznam z jednání podniku, nikoliv o oficiální úřední listinu, pročez nelze vyloučit chybné označení ministerstva. Stěžovatelé nesouhlasí s názorem soudu o nulové vypovídací hodnotě této listiny; navíc byla nalezena ve státním archivu, kam byla založena dříve, než vznikly spory ohledně značky *PRIM*. Na listině je za jménem ředitele závodu uvedena zkratka „v. r.“ (tento přídavek se uvádí zpravidla na kopiích listin); i pokud byla kopie předmětného zápisu vyhotovena na psacím stroji vyrobeném po roce 1973 (jak tvrdí znalecký posudek Ing. Kokiše), nijak to nepopírá existenci a datum konání porady. Dle stěžovatelů nelze tvrdit neautentičnost tohoto důkazu. Navíc mají pochybnosti o metodě použité k vypracování znaleckého posudku; považují ji za pochybnou, neověřitelnou, dříve užívanou StB. Vysvětlují, že význam této listiny spočíval v nalezení jména externího výtvarníka, na nějž odkazovala podniková norma *PN 01*. Svědek Ž. ovšem ve svém výsledku před Krajským soudem v Hradci Králové připustil spolupráci s D. N., která je spojením s Mgr. R.

[8] Stěžovatelé nesouhlasí s názorem městského soudu, že materiály s vyobrazeními (různých variant) log *PRIM* a *ELTON* z archivu Mgr. R. samy o sobě nemohou být důkazem jeho autorství označení nakonec užitého v podnikové normě. Logo *Thonet Wien* (jehož autorem Mgr. R. nebyl), se v jeho archivu nacházelo pravděpodobně proto, že v roce 1963 vytvořil plakát na výstavu *Obýbaná židle*, kde bylo vyobrazeno. Stěžovatelé argumentují, že na předložených materiálech se nachází mnoho vyobrazení a různých provedení slov *PRIM* a *ELTON*; různé návrhy dle nich přitom prezentují logickou a nepřerušovanou vývojovou řadu a jsou důkazem vytvoření loga jeho autorem. Nesouhlasí s městským soudem, že tyto důkazy nemají žádnou důkazní sílu, jelikož z nich není patrné, kdo, kdy a k jakému účelu je vytvořil. Mgr. R. označili za autora těchto návrhů odborníci

pokračování

(jednoznačně to uvedli Mgr. Ing. B. a PhDr. L., a to i pod hrozbou postihu za křivé výpovědi).

[9] K výhradám ohledně *odborného posouzení doc. Štorma* stěžovatelé uvádějí, že z něj vyplývá, jaká konkrétní vyobrazení hodnotil; ve svém vyjádření přitom výslovně uvedl, že mu byla předložena stejná vyhotovení log *PRIM* a *ELTON*, jaká stěžovatelé předložili žalovanému. Pokud měl soud jakékoliv výtky k formě či obsahu odborného vyjádření, měl jeho autora k návrhu stěžovatelů vyslechnout, což neučinil. *Závěr znalce Mgr. Ing. B.*, že nemá pochyb o autorství Mgr. R., není v rozporu s tvrzeními svědka Ž.; názor soudu dle stěžovatelů dokládá absolutní nepochopení jednotlivých fází vývoje díla, podstatu podnikové normy a rozdíl mezi nimi. Netvrdí, že by pan Ž. nevytvořil podrobný technický výkres, který poté jako technickou normu vydalo normalizační oddělení podniku ELTON. Tento svědek ovšem vypověděl, že se opakovaně setkal s D. N.; je dle nich vysoce nepravděpodobné, že by se taková výtvarnice několikrát osobně potkala se zaměstnancem podniku pouze kvůli zvětšení a vyfotografování loga. Logo *ELTON* měl údajně pan Ž. vytvořit z písma v (nějaké) publikaci; žádná ovšem nebyla OZNŘ předložena a soud se jí blíže nezabýval. Stěžovatelé dále poukazují na to, že D.N. měla panu Ž. předložit několik návrhů loga *ELTON*, které mu připomínaly logo *narex*, přičemž ochranná známka s tímto logem je vyhotovena podobným způsobem, jako některé návrhy loga *ELTON*. Svědkyně PhDr. L. uvedla, že Mgr. R. se před ní sám prohlásil autorem loga *PRIM*. Taktéž MgA. P. ve svém odborném posouzení dospěl k závěru o autorství Mgr. R. Stěžovatelé zdůrazňují, že pan Ž. neprokázal své autorství k logu. Samotný vznik technické normy nemá nic společného s vytvořením loga jakožto autorského díla; norma navíc obsahuje výslovnou poznámku, že pro její sestavení sloužil nápis graficky zpracovaný externím výtvarníkem. Stěžovatelé brojí také proti názoru, že výpověď svědka, který vypovídá o tom, co vnímal svými smysly, má větší důkazní sílu než posudek znalce, který v něm vyjadřuje pouze své odborné názory. Poukazují na to, že Mgr. R. svědkyni PhDr. L. výslovně řekl, že vytvořil logo *PRIM*; z výpovědi svědka Ž. ovšem neplyne, že by logo *ELTON* vytvořil. Městský soud přesvědčivě neodůvodnil, jakým způsobem se vypořádal s rozporu v dokazování a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Odborníci Mgr. Ingr. B., doc. Š. ani PhDr. L. skutečně nebyli osobně přítomni tvorbě předmětných log. Podmínku nutnosti osobní přítomnosti znalce při tvorbě díla (tedy osobní znalost autora díla znalcem) je nutno považovat za zcela nepřipustnou, neboť při jejím uplatňování by nemohl být vyhotoven žádný znalecký posudek o autorství děl starších cca 70 let. Pro vypracování znaleckého posudku je nutné zejména vzdělání znalce, jeho zkušenosti a hluboká znalost díla.

[10] Uzavírají, že v řízení dle nich bylo bez jakýchkoliv pochyb prokázáno, že údajný autor pan Ž. předmětné logo nevytvořil. Logo *ELTON* společně s dalšími návrhy předložila podniku ELTON D. N. Autorství Mgr. R. plyne jak z prohlášení očitě svědkyně PhDr. L., tak z odborných vyjádření. Ostatně otázka, zda logo vytvořila D. N. nebo její manžel Mgr. R., je irelevantní, protože stěžovatelé jsou dědici obou. Mají též za to, že přihláška napadené ochranné známky nemohla být podána v dobré víře, neboť přihlašovatel si musel být vědom, že logo bylo vytvořeno externím výtvarníkem, nikoliv jeho vlastním zaměstnancem; k zápisu byla podána bez souhlasu skutečného autora, neboť OZNŘ žádný souhlas autora nepředložila.

II.B Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že stěžovatelé nenavrhli žádný důkaz, který by prokazoval autorství Mgr. R. k logu *ELTON*. Předložili sice řadu materiálů a vyjádření, které se však týkají loga *PRIM*, případně písem vytvořených Mgr. R.; dále uvedli jen nepodložené spekulace. Kromě jejich tvrzení nic nenasvědčuje tomu, že předložené materiály (snímky log) pocházejí skutečně z pozůstalosti Mgr. R. Městský soud správně zhodnotil důkazní sílu těchto snímků jako nedostatečnou, neboť materiály nejsou podepsány, datovány a nikterak nelze určit jejich spojitost s osobou Mgr. R. K *vyjádření doc. Š.* žalovaný uvádí, že má-li se odborník vyjadřovat k nějakému grafickému dílu, které srovnává s jinými, je potřebné znalecký posudek opatřit vyobrazením těchto děl; v grafickém ztvárnění loga *ELTON* navíc není patrné (v odborném vyjádření tvrzené) typické oddělení vodorovného tahu od svislého, které má dokazovat autorství Mgr. R. Ke *znaleckému posudku Mgr. Ing. B.* žalovaný uvádí, že stěžovatelé vykládají předmětný posudek zcela účelově. Ze závěru o blízkosti kompozice loga *PRIM* k písmu *Gothic Barell* nelze bez dalšího dovozovat autorství Mgr. R. k logu *ELTON*. Žalovaný v prvostupňovém správním rozhodnutí provedl komparaci loga *ELTON* s písmem *Gothic Barell*; má za to, že si nejsou podobné. Co se týče výroku Mgr. Ing. B., že nemá pochyb o autorství Mgr. R., žalovaný se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že tento odborník nebyl přítomen tvorbě předmětných log; jeho závěry mohou být ovlivněny podnikovou normou odkazující na externího výtvarníka a také zápisem z porady z roku 1968 zmiňujícím přímo Mgr. R. Upozorňuje, že daný zápis obsahuje odkaz na tehdy neexistující ministerstvo a byl prokazatelně antedatován. K vyjádření Mgr. A. P. a PhDr. L. žalovaný poznamenal, že je nemá k dispozici. Stěžovatelé v kasačních stížnostech opakovaně poukazují na to, že autorem loga *ELTON* není zaměstnanec Ž.; dovozují z toho, že je jím Mgr. R. Žalovaný ovšem podotýká, že pro toto řízení není rozhodné, zda J.Ž. je či není autorem loga *ELTON*; relevantní je totiž pouze to, zda se jim podařilo prokázat, že autorem je Mgr. R., což se nestalo.

II.C Vyjádření OZNŘ

[12] OZNŘ ve svém vyjádření uvedla k *Zápisu z porady ze dne 18. 12. 1968*, že byla opakovaně zpochybněna jeho věrohodnost; Úřad EU IPO navíc vyslovil, že se jedná o falsifikát. Na zápise není nikde poznamenáno, že se jedná o opis, ačkoliv na jiných listinách ve stejném archivu byla tato skutečnost výslovně uváděna. Navíc argument, že se jedná o opis, byl prezentován až v návaznosti na znalecký posudek Ing. K., dle něž listina nemohla vzniknout v roce 1968. Nedůvodné jsou pochybnosti o použité metodě; soudní znalec přesvědčivě vysvětlil a obhájil své závěry. Předložené snímky různých vyobrazení log *PRIM* a *ELTON* dle OZNŘ neprokazují autorství Mgr. R., neboť z nich není vůbec zřejmé, kdo, kdy a za jakým účelem je vytvořil; podkladem pro tyto fotomateriály přitom musely být původní grafické práce, které stěžovatelé nikdy nepředložili. Není ani jisté, zda se předmětné archy skutečně nacházely v pozůstalosti po Mgr. R.; upozorňuje též na logo jiného autora *Thonet Wien*. Z *vyjádření doc. Š.* dle OZNŘ vůbec nevyplývá, jakou grafickou podobu log *PRIM* a *ELTON* měl k dispozici, a tedy co vlastně porovnával; k vyjádření proto nelze přihlížet. OZNŘ dále nesouhlasí s tím, že by znalec Mgr. Ing. B. konstatoval absenci pochybností o autorství Mgr. R., neboť při své výpovědi uvedl, že by jej jako autora tipoval mezi prvními; znalecký posudek proto nemůže být považován za

pokračování

důkaz o autorství Mgr. R. OZNŘ popírá, že by nikdy nedoložila důkaz o autorství pana Ž. k logu *ELTON*; předložila *notářský zápis* JUDr. Jana Meduny č. NZ 527/2015 obsahující prohlášení jak pana Ž., tak jeho tehdejšího nadřízeného Ing. J. Ř., že logo *ELTON* vypracoval J. Ž. a vtělil jej do podnikové normy. Z *odborného posouzení* MgA. P. vyplývá, že autorství Mgr. R. pouze dovozoval z některých znaků předmětného loga, ovšem jeho závěr nebyl prost pochybností. Poukazuje na to, že J. Ž. nebyl žádným amatérem, nýbrž se jednalo o profesionála, který působil v konstrukčním a vývojovém oddělení národního podniku ELTON desítky let a měl velké zkušenosti se zpracováním grafických prvků. Svědkyně PhDr. L. ve své výpovědi nehovořila o tom, že by se Mgr. R. prohlašoval za autora loga *ELTON*, neboť její tvrzení se týkala pouze loga *PRIM*. OZNŘ uzavírá, že stěžovatelé se měli soustředit na prokázání autorství Mgr. R., nikoli vyvracet autorství J. Ž. Povinností přihlašovatele ochranné známky není předkládat souhlas autora s užitím autorského díla ve formě písemného souhlasu; takový požadavek neplyne z žádného právního předpisu. Pokud stěžovatelé tvrdí, že autorství loga *ELTON* svědčí jiné osobě a že ochranná známka byla přihlášena bez souhlasu takové osoby, pak tyto skutečnosti musejí prokázat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Stěžovatelé byli výrokem II. usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 3. 2021, č. j. 2 As 45/2021 – 21, vyzváni, aby každý z nich zaplatil soudní poplatek za podanou kasační stížnost. Žalobce b) podáním ze dne 19. 4. 2021 soudu sdělil, že poplatek neuhradí. NSS proto usnesením ze dne 7. 5. 2021, č. j. 2 As 45/2021 – 30, řízení o kasační stížnosti žalobce b) zastavil. Stěžovatelkou je proto pouze žalobkyně a).

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka tvrdí napadení rozsudku městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje kasační soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245. Stěžovatelka v úvodu kasační stížnosti (srov. její čl. I bod 3) toliko obecně, citací § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku; nepředkládá však žádné důvody, v čem konkrétně nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů napadeného rozsudku či jinou vadu řízení spatřuje. Nejvyšší správní

soud proto toliko konstatuje, že městský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami a žádnou neopomenul; z jeho rozsudku je přitom seznatelné, jak o nich uvažil. Kasační soud tedy neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

III.A Rozhodné okolnosti projednávané věci

[16] Žalobci a) a b) podali dne 18. 7. 2014 u žalovaného návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, neboť byli přesvědčeni, že byla do rejstříku ochranných známek zapsána v rozporu se zákonem. Ten spatřovali v tom, že napadená ochranná známka je zapsána ve prospěch OZNR, ačkoli skutečný autor použitého loga (dle nich Mgr. R.) nikdy neudělil přihlašovatel ani současnému vlastníkovi ochranné známky právo toto označení užívat, natož jej přihlásit jako ochrannou známku; takové právo přitom OZNR neudělili ani žalobci a) a b) jakožto dědicové autorských práv. Odkázali na rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č. j. O-53821/626/2006/ÚPV [pozn. NSS: bylo zrušeno rozsudkem NSS ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018 – 242], dle něž § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. zahrnuje i ochranu autorských práv, neboť dané ustanovení zapovídá rozpor s mezinárodní úmluvou a v době zápisu předmětné ochranné známky plynul pro Československo závazek ochrany autorských práv z Bernské úmluvy. Zápisem napadené ochranné známky do rejstříku tedy došlo k porušení autorských práv Mgr. R., resp. nyní jsou porušována práva žalobců. Dále byli tito přesvědčeni, že podání přihlášky napadené ochranné známky bylo učiněno také v rozporu s principem dobré víry.

[17] Žalovaný prvostupňovým správním rozhodnutím návrh žalobců a) a b) na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou zamítl. Především se obsáhle věnoval jeho opodstatněnosti dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Konstatoval, že namítané označení (logo *ELTON*) je autorským dílem tzv. malé mince chráněným právními předpisy (viz § 106 zákona č. 121/2000 Sb., ve spojení s § 2 odst. 1 zákona č. 35/1965 Sb.); věcně se pak zabýval jednotlivými předloženými důkazními prostředky a naznal, že žalobci neprokázali, že jim náleží autorská práva k tomuto dílu. Právě proto jejich návrh zamítl jako nedůvodný. Dále žalovaný posuzoval návrh žalobců také z hlediska § 32 odst. 1, § 4 písm. l), m) a § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb. Uvedl, že tehdejší Československo bylo v době zápisu napadené ochranné známky vázáno Bernskou úmluvou o ochraně děl literárních a uměleckých, čímž mu vznikl závazek chránit autorská díla, která jsou předmětem ochrany dle této smlouvy. Poukázal též na to, že absence dobré víry přihlašovatele jakožto důvod zápisné nezpůsobilosti ochranné známky nebyla v zákoně č. 8/1952 Sb. zakotvena, nicméně její podstata je dle něj vtělána do § 2 odst. 2 písm. b) a c) daného zákona. Žalovaný ovšem konstatoval, že jelikož žalobci neprokázali, že jejich právní předchůdce (Mgr. R.) byl autorem loga *ELTON*, není vůbec možné dospět k závěru, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu s tehdejším právem [tj. v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb.]; uzavřel proto, že návrh není opodstatněný.

[18] Předmětem následujících rozhodnutí (rozkladového a soudního) byl výhradně přezkum vyhodnocení provedených důkazů a posouzení toho, zdali žalobci unesli důkazní břemeno ohledně autorství Mgr. R., či nikoliv. Právní základ věci nastolený žalovaným, na

pokračování

němž byla všechna další skutková argumentace žalobců i OZNR založena, nebyl v řízení nikdy zpochybněn.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu z návrhu žalobců a) a b) na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky jasně vyplývá, že rozpor se zápisnou způsobilostí shledávali v užívání (resp. zapsání) označení *ELTON* bez souhlasu tvrzeného autora Mgr. R.; to ostatně potvrzuje i obsah veškerých jejich podání a předložených důkazních prostředků založených ve správním spise. Ačkoliv tedy žalobci ve svém návrhu na podporu výše uvedeného označovali i některá další ustanovení [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. – klamání odběratele; § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. – absence dobré víry], subsumpce skutečných důvodů tvrzené neplatnosti pod zákonná ustanovení náleží správnímu orgánu. Ten je povinen kvalifikovat vznesené námitky s ohledem na jejich materiální smysl, nikoliv jejich formální označení, a to tak, aby co nejbližší odpovídaly podstatě toho, v čem žalobci neplatnost ochranné známky spatřovali (srov. § 37 odst. 1 správního řádu, rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013 – 28). Správní orgány se v řešené věci problematikou klamavosti napadené ochranné známky ani jejím zápisem bez dobré víry přihlašovatele věcně nezabývaly (byť z důvodu, že neměly za prokázané autorství právního předchůdce žalobců). Kasační soud se proto bude komplexně věnovat pouze problematice neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv.

III.B Relevantní právní úprava a judikatura

[20] Dle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. *ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.*

[21] Ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 8/1952 Sb. stanovilo, že *ochranná známka bude z rejstříku vymazána: a) bude-li zjištěno, že byla zapsána známka nepřípustná (§ 2 odst. 2), či b) na základě rozhodnutí v řízení o výmaz ochranné známky.*

[22] Dle § 12 odst. 1 zákona č. 8 /1952 Sb. *majitel známky může se domáhat výmazu ochranné známky, která byla zapsána později pro jiný podnik a pro výrobky téhož druhu a je stejná jako ochranná známka navrhovatele nebo s ní zaměnitelná. Podle odst. 2 téhož ustanovení držitel nezapsané značky (§ 6) může se domáhat výmazu ochranné známky, jestliže je stejná jako jeho značka nebo s ní zaměnitelná a jestliže od jejího zápisu ještě neuplynuly tři roky. Návrhu na výmaz nebude vyhověno, užívá-li odpůrce této značky alespoň po stejnou dobu jako navrhovatel.*

[23] Dle § 2 odst. 2 zákona č. 8/1952 Sb. nemohou být ochrannými známkami značky *a) které nemají způsobilost rozlišovací nebo které obsahují výlučně údaj popisný, ledaže se staly v hospodářském odvětví, o které jde, příznačnými pro výrobky pocházející z určitého podniku, b) které mohou klamat odběratele, anebo c) jichž používání by odporovalo obecnému zájmu anebo mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti.*

[24] Dle § 4 písm. l) zákona č. 441/2003 Sb. se do rejstříku *nezapíše označení, jehož užívání se přičií ustanovení jiného právního předpisu nebo je v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv.*

[25] Dle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2018 [nyní písm. g)], *se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno.*

[26] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je toto ustanovení třeba interpretovat tak, že „*pokud byl podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou již v době účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., zápisná způsobilost se posuzuje podle právní úpravy platné a účinné v době zápisu ochranné známky do rejstříku, což v dané věci představuje zákon č. 137/1995 Sb. (zde č. 8/1952 Sb.). Tudíž je třeba otázku splnění zákonných podmínek zápisu posuzovat výlučně podle zákona č. 137/1995 Sb. (zde č. 8/1952 Sb.). Ochranná známka by však nebyla prohlášena za neplatnou, pokud by sice zákonným podmínkám podle zákona č. 137/1995 Sb. (zde č. 8/1952 Sb.) nevyhověla, ale pokud by splňovala podmínky zápisu podle zákona č. 441/2003 Sb., což je smysl poslední věty.*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 3 As 63/2007 - 66, či ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 As 50/2011 - 104). Zdejší soud ve svých rozhodnutích dále vysvětlil, že § 52 odst. 1 věta druhá zákona č. 441/2003 Sb. je normou prospívající subjektu, který již vlastníkem daného označení je. I v případě, že by správní orgán zjistil, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem účinným v době zápisu, ovšem tento důvod zápisné nezpůsobilosti již nebyl zahrnut do zákona č. 441/2003 Sb., byl by povinen takový návrh zamítnout (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 42/2008 - 123, a ze dne 6. 5. 2010, č. j. 1 As 18/2010 - 101). Ustanovení § 52 odst. 1 věta druhá zákona č. 441/2003 Sb. se přitom aplikuje též na podání dle § 32 odst. 3 téhož zákona (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 17/2009 - 152, či ze dne 4. 8. 2011, č. j. 1 As 79/2011 - 107). Ke zkoumání zápisné nezpůsobilosti se kasační soud dále vyjádřil také v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 7 As 119/2013 - 106, v němž uvedl, že „*důsledkem pravidel obsažených v § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. je nutně závěr, že ochrannou známku zapsanou před účinností tohoto zákona lze prohlásit za neplatnou pouze z důvodů, které upravuje zákon č. 441/2003 Sb. a které byly zároveň důvodem zápisné nezpůsobilosti podle zákona účinného v době zápisu ochranné známky. [...] Důležité totiž je, že se obě právní úpravy musejí zjednodušeně řečeno „setkat“. Nelze prohlásit ochrannou známku za neplatnou z důvodu, který sice zná dřívější zákon, avšak nikoliv zákon č. 441/2003 Sb.*“ Nejvyšší správní soud již také konstatoval, že hledá-li se v dřívějším zákoně určitý důvod zápisné nezpůsobilosti odpovídající zákonu účinnému v době podání návrhu na neplatnost, je třeba tuto zápisnou nezpůsobilost za účinnosti dřívějšího zákona zkoumat a interpretovat z *materiálního hlediska* (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 17/2009 - 152, ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, či ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 As 50/2011 - 104, publ. pod č. 2514/2012 Sb. NSS).

[27] Otázkou, zda lze, a to právě i s ohledem na avizované materiální hledisko, nalézt v zákoně č. 8/1952 Sb. důvod zápisné nezpůsobilosti obdobný § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. (tedy zápisnou nezpůsobilost z důvodu dotčení autorských práv k označení

pokračování

užitému v ochranné známce), se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval ve svém rozsudku ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018 – 242 (ústavní stížnost proti němu byla z procesních důvodů odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 302/21). Tamější navrhovatel se, shodně jako žalobci v nyní projednávaném případě, dovolával závazků státu k ochraně autorského díla podle Bernské úmluvy a ochrany autorských práv podle autorského zákona č. 35/1965 Sb., jimiž byly v době podání přihlášky napadené ochranné známky chráněny osoby, kterým svědčila autorská práva. Nejvyšší správní soud v dané věci dospěl k závěru, že v zápisné nezpůsobilosti ochranné známky podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. nelze shledat důvod zápisné nezpůsobilosti dotčení autorských práv odpovídající § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Vyslovil tedy, že ochrannou známku nelze podle § 2 odst. 2 písm. c) [ani žádného jiného ustanovení] zákona č. 8/1952 Sb., ve spojení s § 4 písm. l), § 7 odst. 1 písm. i), § 32 odst. 3 a § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., prohlásit za neplatnou z důvodu dotčení autorských práv. Nejvyšší správní soud v odst. [174] – [187] uvedl následující zdůvodnění svého závěru:

[28] Zákon č. 8/1952 Sb. výslovně nezakotvoval zápisnou nezpůsobilost ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv; tu je však nutno hodnotit nejen z formálního hlediska, ale i materiálně. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 As 50/2011 - 104, ve vztahu ke známkoprávní ochraně judikoval, že interpretovat hmotné právo upravené ve starém zákoně je nutno v souladu s tzv. *materiální aplikací podmínek zápisné nezpůsobilosti* uvedených v novém zákoně. Důležité je přitom zdůraznit, že toto pravidlo nelze aplikovat zcela paušálně. Nejvyšší správní soud v těchto rozsudcích rozhodoval o ochranných známkách zapsaných v roce 1997 a 2002, jejichž zápisná způsobilost měla být posuzována podle zákona č. 137/1995 Sb., zatímco návrh na prohlášení neplatnosti byl podán za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. V souvislosti s materiální aplikací podmínek zápisné nezpůsobilosti podle zákona č. 441/2003 Sb. vyslovil, že zřetel je nutno brát na závazky České republiky vyplývající z práva Evropské unie a z práva mezinárodního. To vychází již ze samotného faktu, že smysl starého i nového zákona v posuzovaných případech byl na prvním místě v provedení mezinárodněprávních a evropských závazků České republiky. Rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, dále odkázal na obecné závěry uvedené ve dřívějším rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 - 45, publ. pod č. 741/2006 Sb. NSS, podle něhož „*i v případech, kdy se posuzují skutkové okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie, a rozhodným právem je právo tehdy účinné, je nutno ustanovení českého právního předpisu, přijatého nepochybně za účelem sbližování českého práva s právem Evropských společenství a majícího svůj předobraz v právní normě obsažené v právu Evropských společenství, vykládat konformně s touto normou.*“ Nejvyšší správní soud však zároveň dodává, že „*odchýlit se od takového výkladu je však zpravidla nezbytné v případech, kdy pro to existují zřejmé racionální důvody dané kupříkladu tím, že v ustanovení českého právního předpisu byla úmyslně zvolena odlišná textace nebo že ten, kdo právní předpis vydal, v něm jiným nepochybným způsobem projevil vůli odlišnou od vůle projevené v normě práva Evropských společenství.*“

[29] Podle Nejvyššího správního soudu ze zákona č. 8/1952 Sb. nelze zápisnou nezpůsobilost z důvodu dotčení autorských práv dovodit, a to ani na základě *materiální aplikace podmínek zápisné nezpůsobilosti* stanovené v zákoně č. 441/2003 Sb. Na rozdíl od

zákona č. 137/1995 Sb., v jehož případě NSS dovodil princip materiální aplikace podmínek zápisné nezpůsobilosti, zákon č. 8/1952 Sb. postrádá jednoznačný záměr promítnout závazky mezinárodní právní úpravy ohledně ochrany autorských práv, jimiž byl tehdejší předchůdce České republiky vázán, vedle vnitrostátní ochrany poskytované v rozhodné době zejména obecnými předpisy autorského práva také zřízením specifické procedury ochrany v souvislosti se zápisem ochranných známek. V případě napadené ochranné známky se proto jedná o zcela odlišnou situaci než v případě rozsudků NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 As 50/2011 - 104. Okolnosti vzniku zákona č. 137/1995 Sb. se totiž diametrálně liší od okolností, za kterých vznikala zákonná úprava v zákoně č. 8/1952 Sb.

[30] Z důvodové zprávy k zákonu č. 137/1995 Sb. jednoznačně vyplývá, že reaguje na „další rozvoj známkového práva v Evropě [...], na harmonizaci známkového práva [a na stav prací] na Nařízení Rady Evropských společenství o známce společenství.“ Ačkoliv tedy v době přijetí zákona č. 137/1995 Sb. nebyla Česká republika členem Evropských společenství, zákonodárce jednoznačně vyjádřil vůli následovat harmonizační práce a vývoj známkového práva států v tomto společenství sdružených. V souladu s První směrnicí Rady Evropských společenství ze dne 21. 12. 1988, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách 89/104/EHS, zákon č. 137/1995 Sb. zakotvil vůbec poprvé v českém právním řádu relativní zápisnou nezpůsobilost ochranné známky z titulu ochrany autorských práv. Kromě toho je v důvodové zprávě jednoznačně vyjádřena diskontinuita hodnotová i diskontinuita technického zákonného provedení mezi zákonem č. 137/1995 Sb. a předchozí právní úpravou (zákonem č. 174/1988 Sb. a ještě starším zákonem č. 8/1952 Sb.). Zákonodárce uvedl, že „v současnosti lze konstatovat, že dosud platný zákon nevytváří podmínky pro uplatnění ochranných známek na trhu, a zejména pak zboží těmito známkami označeného, tj. neodpovídá vytvářejícímu se konkurenčnímu prostředí.“ Naopak podle důvodové zprávy k zákonu č. 8/1952 Sb. bylo cílem především opustit známkoprávní úpravu chránící soutěžitele po vzoru kapitalismu a zakotvit ochrannou známku jako prvek mající významnou funkci ve společnosti budující socialismus. Cílem zákona č. 8/1952 Sb. bylo zejména chránit zájmy spotřebitelů co do kvality zboží a jejich ceny. „V této funkci se tudíž ochranná známka stává ukazatelem spotřebiteli, že zboží opatřené touto známkou je právě ono zboží, jehož vlastnosti už zná a které proto požaduje. Funkce ochrany spotřebitele působí nepřímou i k zvýšení odpovědnosti výrobců. Tito musí dbát, aby zboží opatřené ochrannou známkou mělo skutečně ony vlastnosti, kterými se u zákazníků osvědčilo.“ Smyslem a účelem zákona č. 8/1952 Sb. tak byla především ochrana spotřebitele, nikoliv soutěžitelů. (srov. Národní shromáždění republiky Československé 1952, 1948-1954, Tisk 616, Část č. 1). Ochrana autorských práv v oblasti známkového práva však s ochranou spotřebitele nikterak nesouvisí, naopak sleduje spíše snahu bránit nekalosoutěžním praktikám či poškozování soukromých práv jiných soutěžitelů. Vedle toho důvodová zpráva k zákonu č. 8/1952 Sb. nikterak neodkazuje ani na mezinárodní známkoprávní úpravu a o ochraně autorskoprávní se vůbec nezmiňuje. Výslovně však deklaruje, že „směrnici pro vypracování ustanovení o ochranných známkách byla úprava sovětská. Odchyly jsou jen potud, pokud je jich třeba se zřetelem k dnešnímu stupni našeho hospodářského vývoje a našeho právního řádu.“ Konkrétně důvodová zpráva odkazuje na sovětské nařízení ze dne 7. 3. 1936, č. 47/455, ve znění nařízení ze dne 4. 3. 1940, č. 3027. Ochranná známka má přitom podle důvodové zprávy v právním řádu Sovětského svazu novou funkci a novou náplň. Tou je především funkce kontrolní.

pokračování

[31] Souvislost mezi důvody zápisné nezpůsobilosti podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. a podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. nelze dovodit ani z odborné literatury. Rozporem s obecným zájmem či mezinárodní úmluvou [§ 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb.] se podle tehdejší doktríny rozuměl zákaz užití označení, jako jsou státní znaky, odznaky státní moci, politických stran, dobrovolných a mezinárodních organizací, puncovní či cejchovní značky či motivy chráněné Ženevskou úmluvou – znak Červeného kříže, Olympijských her atd., dále také označení volná jako je Aeskulapova hůl pro léčiva (srov. HÄCKL, Bohuš. *Ochranné známky a značky*. Praha: 1976, s. 22.). Odporující obecnému zájmu jsou pak nemravná označení, pornografická vyobrazení či hesla nebo svého času údaje škodící socialistickému zřízení (srov. Úřad pro vynálezy a objev v Praze, *Ochranné známky a označování zeměpisného původu*. Praha: 1982, s. 35; obdobně též Dom techniky SVTS, Bratislava, *Ochranné známky a ich využitie*, Bratislava: 1976). Totožně rozpor s obecným zájmem a mezinárodní úmluvou komentuje shora citovaná důvodová zpráva k zákonu č. 8/1952 Sb.

[32] Ačkoliv tedy v době zápisu napadené ochranné známky byla autorská práva chráněna Bernskou úmluvou a autorským zákonem č. 35/1965 Sb., zákon č. 8/1952 Sb. s jejich ochranou v rámci známkopravní úpravy vůbec nepočítal. Jak vyplývá ze shora citované důvodové zprávy, zákonodárce při jeho přijetí sledoval diametrálně odlišné cíle. V obecné rovině zákon č. 8/1952 Sb. komentoval ve svém usnesení ze dne 15. 6. 1994, sp. zn. III. ÚS 52/94, i Ústavní soud: „*Dřívější předpisy o ochranných známkách (zákon č. 8/1952 Sb. o ochranných známkách a chráněných vzorech) nevyžadovaly expressis verbis, aby se zápisem souhlasil ten, komu přísluší uplatňovat právo na ochranu názvu, jména, příjmení, popř. vyobrazení. Ochrana se poskytovala podle tehdy platného občanského zákoníku.*“ Opačný závěr, tedy že se podle zákona č. 8/1952 Sb. jednalo o zápisnou nezpůsobilost ochranné známky, nedisponoval-li přihlašovatel souhlasem autora přihlašovaného grafického vyobrazení, by znamenal porušení zásady zákazu retroaktivity. Jak již bylo podrobně shora vylíčeno, relativní zápisnou nezpůsobilost ochranné známky z titulu ochrany autorských práv zakotvil vůbec poprvé v českém právním řádu teprve zákon č. 137/1995 Sb. Jednalo by se proto o obecně nepřipustný případ pravé retroaktivity, kdy na právní skutečnosti (zápis ochranné známky), které se staly v minulosti (za účinnosti zákona č. 8/1952 Sb.), by se použil pozdější právní předpis (zákon č. 441/2003 Sb.). Tuto pozdější úpravu přitom nemohli navrhovatelé (v nynějším případě žalobci) v době podání přihlášky napadené ochranné známky za žádných okolností předpokládat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že autorskopravní ochrany bylo možno se i za poměrů tehdejšího režimu vůči vlastníkovu ochranné známky domáhat občanskopravní cestou. Mezinárodní úprava a zejména pak autorský zákon č. 35/1965 Sb. k tomu skýtaly dostatečné a zároveň přiměřeně operativní prostředky, které – samozřejmě s politickými limity danými povahou tehdejšího režimu, které však, jak výše vyloženo, nejsou pro nyní projednávanou věc rozhodné – naplňovaly kritéria práva na spravedlivý proces a ochranu duševního vlastnictví. V absenci zápisné nezpůsobilosti ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv v tehdejší známkopravní ochraně nelze proto spatřovat porušení základních lidských práv a svobod. Ve světle pozdější změny vůle zákonodárce a dlouhodobého vývoje legislativy (od roku 1952 do roku 1995, resp. 2003), který přitom sledoval určitý záměr, nelze zákon platný v minulosti vykládat tímto novým prizmatem. To nelze činit ani na základě paušálního odkazu na poměry minulého nedemokratického

režimu, jestliže tehdy účinná právní úprava poskytovala jiné možnosti ochrany, které byly i skutečně dostupné. Ochrana duševního vlastnictví a autorských práv je primárně věcí soukromého práva.

[33] V tomtéž rozsudku č. j. 2 As 312/2018 – 242, kasační soud také konstatoval, že důvod zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. l) zákona č. 441/2003 Sb. (tj. rozpor s ustanovením jiného právního předpisu nebo se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv) nelze spatřovat v dotčení autorských práv k označení užitému v ochranné známce. Podle odborné literatury „*důvod zápisné nezpůsobilosti podle písmena l) spočívá v tom, že nelze jako ochrannou známku zapsat označení, jehož užívání se přičítá ustanovení jiného právního předpisu, kterým se zde rozumí předpis práva veřejného. Z tohoto důvodu zákon užívá formulaci „se přičítá“, která vyjadřuje jasný a intenzivní rozpor s požadavky práva.*“ (srov. HORÁČEK, Roman. Práva na označení a jejich vymáhání: zákon o ochranných známkách, zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení, zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Komentář, 3. vyd., Praha, C. H. Beck, 2015). Rozpor s jinými právními předpisy a závazky z mezinárodních smluv míří na veřejnoprávní regulaci, která přímo zakazuje užití určitých označení pro účely jiné, než tato veřejnoprávní regulace výslovně dovoluje.

[34] Nejvyšší správní soud pak v tomto rozhodnutí uzavřel: „*s ohledem na závěr o nesprávném právním posouzení zápisné nezpůsobilosti z důvodu dotčení autorských práv je bezpředmětné posouzení otázek autorství označení (...) Jelikož se osoba zúčastněná na řízení ve svém návrhu domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv, žalovaný v dalším řízení na základě shora uvedeného posouzení Nejvyššího správního soudu tento návrh zamítne podle § 32b odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., neboť ačkoli jde o návrh přípustný, nelze nalézt hmotněprávní podklad pro jeho možný úspěch.*“

III.C Důsledky pro projednávanou věc

[35] V nyní projednávané věci je s ohledem na výše předešlé závěry rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242 zcela zjevné, že návrhu žalobců na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou kvůli porušování autorských práv nemůže být již jen z čistě právních důvodů nikdy vyhověno; na tomto závěru přitom nemůže ničeho změnit ani jakékoli další dokazování nebo uplatnění nových skutečností. Zákon č. 8/1952 Sb. (předpis účinný v okamžiku zápisu napadené ochranné známky do rejstříku) totiž neobsahuje důvod zápisné nezpůsobilosti spočívající v dotčení autorských práv k označení užitému v ochranné známce [tento důvod, jak shora uvedeno, není subsumovatelný pod § 2 odst. 2 písm. c) či jiné ustanovení daného zákona]. Ani případné naplnění hypotézy § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. (ustanovení předpisu účinného v okamžiku podání návrhu na prohlášení neplatnosti) tedy nemůže z podstaty výše popsané právní konstrukce vést k úspěchu žalobců, neboť pro prohlášení ochranné známky za neplatnou je nezbytné, aby navrhovatel tvrzeňý důvod odpovídal příčině zápisné nezpůsobilosti upravené současně v obou (časově relevantních) právních předpisech.

[36] Za této právní situace bylo ze strany správních orgánů i městského soudu zcela nadbytečné se zabývat posuzováním toho, zda žalobci prokázali, že mají autorská práva k označení *ELTON*, či nikoliv. Veškeré dokazování provedené v celém řízení, na něj navazující hodnocení důkazů a také obsáhlá toho se týkající podání účastníků jsou bezpředmětná. Nejvyšší správní soud se proto z důvodu procesní hospodárnosti a efektivy řízení nebude vůbec věcně zabývat jednotlivými námitkami stěžovatelky uplatněnými v její kasační stížnosti (srov. shrnutí pod bodem II.A) ani dalšími vyjádřeními (srov. shrnutí pod body II.B a II.C), neboť všechna tato podání se týkají toliko problematiky dokazování autorství předmětného označení užitého v napadené ochranné známce; daná otázka však vůbec neměla být obsahem řízení o návrhu žalobců. I kdyby totiž tito své důkazní břemeno unesli a skutečně prokázali, že autorem loga *ELTON* byl jejich právní předchůdce Mgr. R., stejně by se nemohli (právě a pouze z důvodu zásahu do svých autorských práv) úspěšně domáhat prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky.

[37] Nejvyšší správní soud přitom naznal, že v řešené věci je prvotní a stěžejní příčinou pochybení žalovaného (a v jeho důsledku nesprávného předmětu celého řízení) skutečnost, že správní orgán založil posouzení opodstatněnosti návrhu žalobců především (a jako první v pořadí) na aplikaci § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., který přímo stanoví jako důvod zápisné nezpůsobilosti ochranné známky dotčení autorského díla užíváním přihlašovaného označení (srov. str. 17 - 35, bod I. prvostupňového správního rozhodnutí), nikoliv na zkoumání toho, zda totožný důvod zápisné nezpůsobilosti vůbec upravuje též předpis účinný v okamžiku zápisu napadené ochranné známky do rejstříku, tj. zákon č. 8/1952 Sb. (srov. § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. a relevantní judikaturu shrnutou v odst. [26] tohoto rozhodnutí). Žalovaný se právě s ohledem na § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. nechal nadbytečně vtáhnout do věcného posuzování toho, zda žalobci vůbec mají autorská práva k logu *ELTON*, a mohou tedy být užíváním tohoto označení ze strany OZNR dotčeni. Kdyby ovšem žalovaný jako první krok svého posouzení správně aplikoval rozhodné právo, stál by před otázkou (nyní vyřešenou rozsudkem NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242), zda lze dotčení autorského práva subsumovat pod § 2 odst. 2 písm. c)

zákona č. 8/1952 Sb. K této úvaze se však žalovaný (s ohledem na předcházející závěr o neunesení důkazního břemene žalobci) explicitně vůbec nedostal; toliko poukázal na jejich argumentaci o závazcích plynoucích z Bernské úmluvy. Žalovaný tedy nezaložil stěžejní důvody svého rozhodnutí na ustanovení právního předpisu účinného v okamžiku zápisu napadené ochranné známky, tj. zákona č. 8/1952 Sb. Lze proto dospět k závěru, že správní orgány v projednávané věci (primárně) neaplikovaly rozhodné právo.

[38] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že vůči právní úpravě aplikované správními orgány, resp. jejímu výkladu, nebyly vzneseny žádné žalobní ani kasační námitky; žádný z účastníků či OZNR se přitom nedovolávají ani právního názoru vysloveného v rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242. Kasační soud si je samozřejmě vědom, že řízení o kasační stížnosti je podle § 109 odst. 4 věty první s. ř. s. založeno na vázanosti jejími důvody; soud se tedy (v zásadě) může zabývat jen takovými důvody, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil. Výjimky z toho pravidla stanoví jednak samotný § 109 odst. 4 věta druhá s. ř. s., jiné dovodila judikatura správních soudů; jednou z těchto výjimek je situace, kdy krajský soud (a před ním správní orgán) použil nesprávnou právní normu, i když kasační stížnost právě tuto vadu nenamítá.

[39] K této problematice lze předeslat, že „v praxi činila až do roku 2009 velký problém situace, kdy žalobce nebo stěžovatel v žalobě nevytkl nesprávně zvolenou právní normu, nýbrž toliko polemizoval s výkladem této normy (která být ale správně použita vůbec neměla). Při důsledné aplikaci námitkového principu musel krajský soud nebo NSS v řízení o kasační stížnosti přezkoumat jen správnost výkladu dané normy, jakkoliv tato norma na danou kauzu vůbec nedopadala. Mohlo se tak stát, že krajský soud (nebo i správní orgán) přehlédl změnu právní úpravy a na věc použil jiné znění právního předpisu, než bylo znění použitelné podle intertemporálních pravidel atd.“ (srov. KÜHN, Zdeněk, a kol. Soudní řád správní – Komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2019). Rozšířený senát NSS však ve svém usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, vyslovil následující závěry: „ze zásady, že soud zná právo (*iura novit curia*), v první řadě vyplývá, že soud ve správním soudnictví, ať již v řízení prvoinstančním nebo v řízení o kasační stížnosti, vždy z úřední povinnosti posuzuje, zda pramen právní normy, kterou chce na věc použít, je či byl součástí právního řádu. (...) Splnil-li účastník svoji povinnost vznést proti žalobou napadenému správnímu rozhodnutí (proti kasační stížnosti napadenému rozsudku krajského soudu) právní výtky, je pak věcí správního soudu, a to ať již prvoinstančního nebo kasačního, aby sám – znaje právo – určil, která právní norma (který komplex právních norem) se má na danou věc aplikovat. V rámci toho je soud samozřejmě povinen učinit si sám i úsudek, jaké že právní předpisy jakožto „nosiče“ aplikovatelných právních norem jsou pro věc rozhodné. Součástí takového posouzení je v nyní posuzovaném případě stěžovatele i úsudek, zda na věc dopadají ustanovení nyní účinného § 86 nového ZDPH, anebo – protože tak přikazuje přechodné ustanovení nového ZDPH – zda na ni dopadají ustanovení § 45g již neúčinného starého ZDPH.“ Vyslovil, že nesprávný výběr rozhodné právní normy nemá povahu vady řízení, nejde ani o nepřezkoumatelnost, či o jakési blíže nespecifikované pochybení nepodřaditelné pod § 109 odst. 3 s. ř. s., k němuž by soud musel přihlížet z úřední povinnosti. „Lze tedy uzavřít, že přezkumný soud (tj. krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) je povinen k použití nesprávného právního předpisu nebo nesprávného ustanovení právního předpisu přihlídnout, nejde-li o případy, kdy je tak povinen učinit z úřední povinnosti, je-li součástí žalobních bodů (stížních důvodů) výtky nesprávného

pokračování

posouzení takové právní otázky, pro kterou bylo podle právního názoru orgánu, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, použití daného právního předpisu rozhodné. (...) V případě, že přezkumný soud zjistí, že na projednávanou věc byl použit nesprávný právní předpis, musí proto uvážit, zda takové pochybení mělo nějaké důsledky, a pokud ano, jaké. (...) Použil-li krajský soud při řešení rozhodné právní otázky nesprávný právní předpis, bude tedy nutno zásadně jeho rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti zrušit. Výjimkou z tohoto pravidla budou situace, kdy půjde o takovou skutkovou či právní otázku, u níž bude moci kasační instance bez rozsáhlejšího doplňování řízení s jistotou usoudit, že použití nesprávného právního předpisu při jejím posouzení nemohlo mít ze žádných hledisek, která mohou být pro dotčené osoby či orgány významná, vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, a u níž bude možno rozumně předpokládat, že ani v budoucnu samotný fakt použití nesprávného právního předpisu nebude mít pro tyto osoby resp. orgány nepříznivé právní důsledky.“

[40] V projednávané věci směřují všechny žalobní i kasační námitky do hodnocení důkazů provedených za účelem posouzení autorských práv žalobců (resp. jejich právního předchůdce) k logu ELTON. Je přitom zjevné, že kdyby správní orgány a městský soud primárně aplikovaly a správně interpretovaly rozhodné právo [§ 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb.], dospěly by k závěru, že vést dokazování k dané problematice je zcela nadbytečné. Nesprávná volba rozhodného práva se přitom dotýká právních otázek (resp. zjišťování skutkového stavu), do jejichž posouzení směřují kasační námitky stěžovatelky; měla totiž naprosto fatální dopad na průběh celého řízení a předurčila irelevantní obsah rozkladu, žaloby i kasační stížnosti. Lapidárně řečeno, kdyby nebylo tohoto pochybení žalovaného (a následně všech dalších přezkumných orgánů), vůbec by nebylo učiněno posouzení, proti němuž stěžovatelka brojí; to lze bezpochyby označit za naprosto zásadní důsledek. Nejvyšší správní soud proto naznal, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i obou rozhodnutí správních orgánů [§ 110 odst. 1 věta první před středníkem ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (přiměřeně dle § 78 odst. 4 téhož zákona), neboť všechna rozhodnutí vydaná v této věci vycházejí z nesprávně aplikovaného a interpretovaného rozhodného práva; na dosavadní výsledky řízení přitom nelze vůbec navázat.

[41] Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Jelikož se stěžovatelka ve svém návrhu domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv, žalovaný ze shora uvedených důvodů tento návrh zamítne podle § 32b odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., neboť ačkoli jde o návrh přípustný, nelze nalézt hmotněprávní podklad pro jeho možný úspěch (srov. odst. [193] rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242).

[42] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že právní názor týkající se nepodřaditelnosti autorskoprávní ochrany plynoucí z Bernské úmluvy pod důvod zápisné nezpůsobilosti ochranné známky dle § 2 odst. 2 písm. c) zákon č. 8/1952 Sb. byl zdejší soudem poprvé vysloven až po skončení správního řízení v řešené věci; ostatní žalobci se ve svém návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky dovolávali rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č. j. O-53821/626/2006/ÚPV, jež bylo zrušeno právě rozsudkem NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242. Kasační soud ovšem nemá za to, že by právní názor zaujatý v jeho recentním rozsudku č. j. 2 As 312/2018 – 242 mohl být pro

kteroukoli ze zainteresovaných osob nynějšího řízení překvapivý. V odkazované věci totiž byla žalobkyní MPM-QUALITY v. o. s., kterou zastupoval stejný advokát jako současnou stěžovatelku (JUDr. Milan Kyjovský); navíc žalobci ve správním řízení opakovaně předkládali také podání precizovaná touto společností, případně odkazovali na jiná rozhodnutí správních orgánů v jejich věcech, pročez je možné usuzovat na jejich informační propojení. Žalovaný je totožný (Úřad průmyslového vlastnictví), stejně tak OZNŘ (ELTON hodinářská, a.s.), kterou v obou řízeních taktéž zastupoval stejný advokát (JUDr. Ing. Tomáš Matoušek). Lze proto mít za to, že všechny strany sporu (minimálně jejich kvalifikovaní zástupci) byli o rozhodujícím judikатурním vývoji informováni. Mohlo a mělo jim přitom být zřejmé, že vyslovené závěry dopadají taktéž na nyní projednávanou věc; jednalo se totiž o obdobný spor týkající se taktéž návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky podaného z důvodu tvrzeného zásahu do autorských práv, přičemž, a to je rozhodující, daná ochranná známka byla zapsána do rejstříku za účinnosti stejného zákona (č. 8/1952 Sb.). Rozsudek NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242 byl vydán dne 23. 11. 2020, napadený rozsudek až dne 20. 1. 2021; žalobci, žalovaný i OZNŘ tedy, pokud by chtěli, měli možnost na nový právní názor Nejvyššího správního soudu reagovat již v řízení před městským soudem, rozhodně tak ovšem mohli učinit kdykoli v průběhu (cca rok trvajícího) řízení o kasační stížnosti, čehož nikdo z nich nevyužil. Kasační soud proto vychází z předpokladu, že účastníci řízení ani OZNŘ neměli zájem relevantní vývoj judikatury ani jeho aplikaci na řešený případ jakkoli komentovat; soud jim proto nezasílal k vyjádření rozsudek NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242, ani svůj záměr z jeho závěrů vycházet a v důsledku toho se kasačními námitkami věcně vůbec nezabývat.

pokračování

IV. Náklady řízení

[43] Právo účastníků řízení na náhradu nákladů řízení se odvíjí od jejich procesního úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona).

[44] V projednávané věci byla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná žalobkyně a) [pouze ona byla stěžovatelkou], byť byl napadený rozsudek zrušen z jiných důvodů, než jí explicitně uvedených. V konečném důsledku však (s ohledem na zrušení napadených správních rozhodnutí) zaznamenali žalobci a) a b) [oba byli účastníky řízení] také úspěch v řízení o žalobě; o náhradě nákladů řízení o žalobě je přitom Nejvyšší správní soud povinen rozhodnout v tomto rozsudku s ohledem na § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s. Žalobci a) a b) mají tudíž proti žalovanému právo na náhradu nákladů vynaložených v řízení o žalobě; žalobkyně a) má pak ještě právo na náhradu nákladů vzniknuvších v souvislosti s řízením o kasační stížnosti.

[45] Náklady žalobců a) a b) v řízení o žalobě sestávají v první řadě ze zaplacených soudních poplatků (2 x 3000 Kč, tj. 6000 Kč); dále pak z nákladů zastoupení. Žalobci byli zastoupeni advokátem, který jim poskytl celkem tři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění (dále jen „advokátní tarif“), a sice převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], písemné podání ve věci samé – žaloba ze dne 19. 7. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před městským soudem dne 20. 1. 2021 (kratší 2 hodin) [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Podání žalobců ze dne 23. 3. 2020 nepovažuje NSS za samostatný úkon právní služby, neboť se jednalo fakticky pouze o (obsáhlé) vyjádření k možnosti rozhodnutí věci bez nařízení jednání. Shora uvedené úkony právní služby byly advokátem poskytnuty společně oběma žalobcům; podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Výše náhrady za jeden úkon právní služby v řízení před správními soudy se s ohledem na § 35 odst. 2 *in fine* s. ř. s. odvíjí od § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu a činí 3100 Kč, po snížení dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu činí 2480 Kč; tedy 2 x 3 x 2480 Kč, tj. 14 880 Kč. Ke každému úkonu právní služby je třeba dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu připočíst částku paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč; tedy 2 x 3 x 300 Kč, tj. 1800 Kč. Výslednou částku nákladů spojených s odměnou zástupce (tj. 16 680 Kč) je třeba dále navýšit o daň z přidané hodnoty (3503 Kč), neboť zástupce žalobců je plátcem této daně. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobcům a) a b) na náhradu nákladů řízení o žalobě částku 26 183 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Milana Kyjovského, advokáta se sídlem Jaselská 202/19, Brno.

[46] Náklady žalobkyně a) v řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 5000 Kč a dále nákladů zastoupení. Stěžovatelka byla také v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, který jí poskytl jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci samé – kasační stížnost ze dne 10. 3. 2021, resp. její doplnění ze dne 27. 4. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Výše náhrady za jeden úkon právní služby v řízení před správními soudy se s ohledem na § 35 odst. 2 *in fine* s. ř. s. odvíjí od

§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu a činí 3100 Kč. Ke každému úkonu právní služby je třeba dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu připočíst částku paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč. Výslednou částku nákladů spojených s odměnou zástupce (tj. 3400 Kč) je třeba navýšit o daň z přidané hodnoty (714 Kč), neboť zástupce žalobkyně a) je plátcem této daně. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a částku 9114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Milana Kyjovského, advokáta se sídlem Jaselská 202/19, Brno.

[47] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobců a) a b), neboť jí v tomto řízení nebyla krajským soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

[48] Taktéž v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) nemá osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí Nejvyšším správním soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly. O tom, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo ani na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce b), rozhodl zdejší soud již výrokem III. usnesení ze dne 7. 5. 2021, č. j. 2 As 45/2021 – 30.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu